

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **S. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Janem Vychem
se sídlem Lazarská 6, Praha 2

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 16. 4. 2024, č. j. PPR-55131-2/ČJ-2023-990115

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení sdělení ze dne 16. 4. 2024, č. j. PPR-55131-2/ČJ-2023-990115 (dále jen „sdělení“), kterým policejní prezident informoval žalobce, že nevyhověl jeho žádosti o výmaz osobních údajů zpracovávaných Policií České republiky (dále jen „Policie ČR“).
- Ve sdělení se uvádí, že osobní údaje žalobce jsou nadále potřebné pro plnění zákonných úkolů Policie ČR s tím, že jejich zpracování je prováděno v souladu s právní úpravou. Následně bylo rozepsáno, jaké osobní údaje žalobce jsou typově zpracovány, v jakých věcech, v jakých informačních systémech či spisech a za jakým účelem či z jakých důvodů je třeba je nadále uchovávat (resp. nelze vyhovět žádosti o jejich výmaz) a kdy budou vymazány. Konkrétně se ohledně osobních údajů žalobce obsažených v dokumentech ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

8. 6. 2020, č. j. V6-20/2020-NCOZ/A a ze dne 13. 6. 2022, č. j. V15-2/2022-NCOZ/A (dále jen „utajované informace“) uvádí, že tyto jsou vedeny v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) ve stupni utajení „VYHRAZENÉ“ a byly vytvořeny pro potřeby odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Tyto utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných policejním orgánem, z nichž vyplývá, že „žalobce dlouhodobě rozvíjí kontakty a činnosti ve vztahu k organizovanému kriminálnímu prostředí, svým jednáním se může dopouštět závažné a významně společensky nebezpečné trestné činnosti a rovněž zjištěné osobní jednání představuje nebezpečí veřejnému pořádku a celospolečenským zájmům též ve spojitosti se zjištěnou kontroverzní podnikatelskou činností spojenou s potenciální hospodářskou kriminalitou“. Osobní údaje zpracované v utajovaných informacích jsou evidovány za účelem zajištění výkonu spisové služby policie podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů. Výmaz těchto informací bude možné provést po uplynutí skartační lhůty v souladu se spisovým a skartačním plánem, tj. Policie ČR je bude uchovávat nejméně do roku 2029. Po přezkoumání utajovaných informací nebyly shledány důvody k jejich odtajnění, ani to, že by došlo ke zpracování nepřesných, lživých nebo zavádějících osobních údajů žalobce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný předmětné spisy vede a poskytuje z nich informace dlouhodobě bez jakéhokoli výsledku. Žalobce není trestně stíhán, ani proti němu nejsou činěny žádné úkony v jiném řízení, přesto o něm žalovaný eviduje velké množství osobních údajů zejména ve spisech trestněprávního charakteru. V drtivé většině těchto spisů žalobce figuruje jako tzv. ostatní osoba, a pokud jako podezřelý, pak bylo příslušné řízení bezvýsledně před mnoha lety ukončeno. O většině řízení nebyl žalobce ani informován či vyzván k podání vysvětlení.
4. Utajované informace patrně časově a obsahově odpovídají informacím, které byly poskytnuty v utajovaném režimu jako podklad k žádostem žalobce o trvalý pobyt a jsou evidovány v nejslabším stupni utajení „VYHRAZENÉ“. Utajené informace nemohou být pravdivé a aktuální, jelikož žalobce vede bezúhonný život (provozuje podnikatelskou činnost zaměřenou na zemědělství a pivovarnictví), který nenaplňuje podezření z možného ohrožení veřejného pořádku v České republice. Žalobce nebyl ani po 4 letech v dané věci ze spáchání trestného činu obviněn ani trestně stíhán, a nemohl se tedy bránit. Předmětné informace jsou zjevně vázány na dřívější (v roce 2018 řádně ukončenou) podnikatelskou činnost spojenou s X, přičemž kdykoli byla tato společnost v minulosti prošetřována, bylo takové šetření vždy velmi rychle ukončeno. Zřejmý je fakt, že „zdroje“ se zájmem poškodit žalobce poskytují operativcům Národní centrály proti organizovanému zločinu (dále jen „NCOZ“) nepravdivé, leč důvěru budící informace. Soud by tedy měl s ohledem na čl. 36 Listiny základních práv a svobod přezkoumat nejen důvěryhodnost utajovaných informací, ale také jejich zdroje.
5. Žalovaný v rámci utajovaných informací v rozporu s § 80 odst. 2 (ve spojení s § 82, § 87 a § 88) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), eviduje nepřesné a neověřené údaje. S ohledem na absenci popisu podstatného obsahu utajovaných informací včetně rámcové identifikace zdrojů je sdělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

navíc v odpovídajícím rozsahu nepřezkoumatelné. Skutečnost, že žalovaný předmětné informace poskytuje správním orgánům, negativně zasahuje do života žalobce a jeho práv (konkrétně možnosti získat pobytové oprávnění).

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl s tím, že sdělení je přezkoumatelné, zákonné a zpracování všech osobních údajů žalobce v rámci sdělení je souladné s právními předpisy. Nad rámec odůvodnění sdělení zejména uvedl, že žalobcem rozporovanou věrohodností osobních údajů žalobce v režimu utajovaných informací se zaobíralo jak Ministerstvo vnitra, tak správní soudy, přičemž konstatovaly, že utajované informace jsou skutečné, věrohodné, poskytují spolehlivý skutkový základ a vyplývá z nich, že by žalobce při svém pobytu mohl na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek s tím, že ve vztahu ke zdroji těchto informací nevzešly žádné pochyby. NCOZ vedením utajovaných spisů nepřekročila rozsah své pravomoci a působnosti.
7. Sdělení obsahovalo veškeré náležitosti s ohledem na § 28 a § 29 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), bylo v něm náležitě odůvodněno, proč nelze přistoupit k výmazu osobních údajů, a rovněž byly řádně vypořádány požadavky uvedené v žádosti žalobce. Žalovaný nemohl vzhledem k citlivé povaze dotčených osobních údajů sdělit více informací, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. ÚS 22/20 a judikaturu Nejvyššího správního soudu.
8. Potřebnost vést informace obsažené v utajovaných informacích byla přezkoumána s tím, že nebyly shledány důvody k jejich odtajnění, jelikož jejich vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být i nadále nevýhodné pro zájmy České republiky. Rovněž nebylo zjištěno, že by došlo ke zpracovávání nepřesných, lživých nebo zavádějících osobních údajů k osobě žalobce. Oprávnění Policie ČR zpracovávat osobní údaje přitom vyplývá z § 60 odst. 1 a § 79 zákona o policii.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Soud při posouzení věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
11. Podle § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení
 - a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,
 - b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku,
 - c) ochrany utajovaných informací, nebo
 - d) oprávněných zájmů třetí osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.
13. Podle § 29 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán žádosti podle odstavců 1 až 3 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2. Pokud by sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle § 28 odst. 2, spravující orgán žadatele informuje tak, aby takovému ohrožení předcházet.
14. Podle § 60 odst. 1 zákona o policii policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů.
15. Podle § 69 odst. 1 zákona o policii policista před zahájením úkonů trestního řízení z vlastní iniciativy nebo na základě podnětu jiné osoby anebo orgánu za účelem získání poznatků o trestné činnosti vyhledává, odhaluje, a je-li to třeba, i dokumentuje skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. V rámci činnosti podle věty první je povinen předcházet trestné činnosti.

K naplnění této činnosti slouží Policii ČR i oprávnění vymezená v § 79 téhož zákona, který podle svého odst. 1 upravuje zpracování osobních údajů za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. Podle jeho odst. 2 policie může zpracovávat osobní údaje, je-li to nezbytné pro účely uvedené v odstavci 1. Policie může zpracovávat osobní údaje také k ochraně důležitých zájmů subjektu údajů, které souvisí s účely uvedenými v odstavci 1. Podle odst. 5 platí, že osobní údaje zpracováváné pro účely uvedené v odstavci 1 nebo 2 může policie zpracovávat v nezbytném rozsahu i pro plnění jiných úkolů policie stanovených zákonem. Podle odst. 6 písm. a) policie může pro účely uvedené v odstavci 1 shromažďovat osobní údaje otevřeně i utajeným způsobem nebo pod záminkou jiného účelu nebo jiné činnosti.
16. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud nejprve uvádí, že napadené sdělení je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž je možné brojit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s. Tento závěr vyplývá především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, č. 4113/2021 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*Písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá orgánem veřejné moci podle § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti tomuto rozhodnutí nejsou řádnými opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.*“
18. Soud k tomu doplňuje, že písemnou informací podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů se rozumí vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 téhož zákona, tedy i rozhodnutí napadené žalobou v nyní projednávané věci. Proti napadenému rozhodnutí je tedy žalobce oprávněn brojit žalobou u správního soudu, přičemž není povinen se proti němu bránit nejprve u Úřadu pro ochranu osobních údajů.

19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2022, č.j. 7 As 171/2022-24 konstatoval: „Věcným rámcem projednávané věci je zákonnost zpracovávání osobních údajů stěžovatele orgány Policie ČR. Předmětem řízení je tak přezkum důvodů, pro které jsou zpracovávány osobní údaje žalobce, respektive zjištění, zda tyto důvody již neodpadly, tj. zda není dán důvod pro výmaz (tedy ukončení dalšího zpracovávání) osobních údajů žalovaným. (...) Zatímco předpisy na ochranu osobních údajů (nařízení č. 2016/679 a zákon č. 110/2019 Sb.) poskytují obecný procesní a institucionální rámec zpracovávání osobních údajů, nařízení č. 1987/2006, respektive zákon č. 273/2008 Sb. a č. 326/1999 Sb., pak poskytují právní základ pro nakládání s osobními údaji ve smyslu článku 6 odst. 1 písm. c) či e) a odst. 3 nařízení č. 2016/679. V tomto věcném a právním rámci se pak vede spor o pokračující důvodnost zpracovávání osobních údajů stěžovatele, respektive nevyhovění jeho žádosti o výmaz těchto údajů podle čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006, respektive § 29 zákona č. 110/2009 Sb., obě v obecné rovině ukotveny do čl. 17 nařízení č. 2019/679“.
20. Soud si je samozřejmě vědom toho, že žalobce nemá možnost namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost, neboť obsah utajovaných informací z logiky věci nezná. Jeho roli proto do určité míry přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech použitých informací. Proto se musí s těmito informacemi také řádně seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 2 Azs 17/2022-60, bod 12 a tam odkazovanou judikaturu).
21. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobce spatřoval v absenci popisu podstatného obsahu utajovaných informací včetně rámcové identifikace zdrojů. Všichni členové patnáctého senátu správního úseku Městského soudu v Praze se seznámili s obsahem utajovaných informací (spisů č. j. V6-20/2020-NCOZ/A a č.j. V15-2/2022-NCOZ/A), které jsou vedeny v režimu utajení, stupeň „VYHRAZENÉ“ ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací. Soud na základě seznámení se s obsahem utajovaných informací konstatuje, že správní orgán seznámil žalobce s podstatou důvodů, které plynou z utajovaných informací v rozsahu, který Nejvyšší správní soud podrobil přezkumu v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č.j. 9 As 47/2024-38, a to bez jakýchkoliv výtek. K jejich obsahu v daném rozsudku uvedl, že „NSS je z jeho dřívějších rozsudků známo, že z prvého odvolacího rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 3. 2021, č. j. MV-199421-10/SO-2020, se stěžovatel tuto informaci dozvěděl v natolik nekonkrétní podobě, že bylo toto rozhodnutí, spolu se zamítavým rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, zrušeno rozsudkem NSS ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38. Následně o prodloužení platnosti tohoto povolení znovu rozhodovalo Ministerstvo vnitra a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako odvolací orgán opět zamítla stěžovatelovo odvolání rozhodnutím ze dne 19. 1. 2023, č. j. MV 205572-4/SO-2022, z jehož strany 11 se stěžovatel dozvěděl, že se utajované informace týkají jeho osobního chování, které lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Jde o dlouhodobou stěžovatelovu činnost, která se v budoucnu může opakovat. Utajované informace mají svůj původ v operativní činnosti Policie ČR. Stěžovatelovo jednání spočívá v činnosti a rozvíjení kontaktů souvisejících s organizovaným kriminálním prostředím a tímto jednáním se může dopouštět závažné a společensky nebezpečné trestné činnosti. Zmíněna byla rovněž jeho kontroverzní podnikatelská činnost související s hospodářskou kriminalitou, přičemž podle jednoho zdroje obeznameného se stěžovatelovým jednáním mohou jeho aktivity vyústit v nebezpečnou trestnou činnost (NSS vychází z parafráze této pasáže v bodě 22 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 6. 2023, č. j. 63 A 5/2023-45, jímž byla zamítnuta žaloba proti tomuto novému rozhodnutí, následná stěžovatelova kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 17. 8. 2023, č. j. 2 Azs 229/2023-35). Obdobné informace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

plynou i ze strany 4 rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-14271-20/PP-2022, kterým mu byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (žalobu proti tomuto rozhodnutí následně zamítl opět Krajský soud v Českých Budějovicích výše zmíněným rozsudkem č. j. 51 A 5/2023-92). Nejvyšší správní soud podotýká, že se v rámci posouzení daného případu seznámil s oběma utajovanými informacemi, vedenými žalovanou pod č. j. V6-20/2020-NCOZ/A a V15-2/2022-NCOZ/A a s právě uvedeným shrnutím se ztotožňuje.“ Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku popsal obsah utajovaných informací zcela vyčerpávajícím způsobem a soud nemá, co by k jejich hodnocení a obsahu dále dodal, resp. co by vůbec mohl dodat. Sdělením jakýchkoli konkrétnějších informací či detailů by mohlo dojít k ohrožení důvodů jejich utajení.

22. Soud uzavírá, že žalobci nelze přisvědčit v tom, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný žalobcově žádosti o výmaz osobních údajů nevyhověl. Ani procesní práva žalobce nebyla žádným způsobem porušena.
23. Soud současně dospěl k závěru, že informace obsažené v utajovaných informacích včetně osobních údajů žalobce jsou takového charakteru, že lze dojít k jednoznačnému závěru, že tyto informace byly získány a zejména jsou nadále zpracovávány v souvislosti s plněním účelů předvídaných zákonem, tj. s ochranou osob, majetku a veřejného pořádku. Žalovaný přitom ve vztahu k evidovaným informacím v každém jednotlivém případě uvedl, k jakým účelům jsou dané informace nadále potřeba (uschování v příslušném informačním systému, jehož účelem je získávání informací o kriminální minulosti osoby, jsou nadále potřeba k plnění úkolů policie pořizovat záznamy o průběhu úkonů, tedy i o kontrole osoby žalobce, informace jsou nadále využívány při plnění úkolů policie za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech atd).
24. Utajované informace současně neobsahují žádné informace, které by byly takřikajíc zbytečné, např. informace obsahující citlivé údaje o zdravotním stavu žalobce, nebo údaje týkající se jeho sociálního, emočního nebo rodinného života, které by nijak nesouvisely ani nemohly souviset s jednáním, které by mohlo ohrozit ochranu osob, majetku a veřejného pořádku. Jinými slovy, jsou zde obsaženy pouze relevantní údaje ve smyslu § 60 zákona o policii, tj. informace zpracovávané v rozsahu nezbytném pro plnění úkolů Policie ČR. Informace obsažené v utajované části správního spisu jsou z hlediska požadavků na přesvědčivost, přesnost a věrohodnost dostačující. Tyto informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popis zdroje, způsob jejich získání a zároveň okolnosti, za kterých byly informace opatřeny. Z utajovaných informací jednoznačně vyplývá, že by žalobce mohl pobytem na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z obsahu utajovaných informací přitom žádným způsobem nevyplývá, že by „zdroje“ policistům poskytovaly nepravdivé údaje za účelem poškození žalobce. Žalobce toto své tvrzení nijak blíže nekonkretizoval, ani za účelem jeho prokázání nenavrl žádné konkrétní důkazy. Soud přitom neshledal žádné indicie, které by dané tvrzení podporovaly a dospěl naopak k závěru o důvěryhodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací.

25. K otázce naplnění zásad trestního práva procesního a s tím související námitce, že žalovaný hovoří o žalobcově činnosti trestněprávního charakteru, ale po dobu více než čtyř let proti němu nebylo zahájeno trestní řízení, je třeba připomenout, že do působnosti správních soudů nespadá otázka, zda mělo či nemělo být proti konkrétní osobě zahájeno trestní stíhání. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004-69, č. 623/2005 Sb. NSS, nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. nemůže být úkon policejního orgánu při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení, což je jistě i zahájení trestního stíhání konkrétní osoby.
26. Ani tvrzení žalobce, že poskytování utajovaných informací správním orgánům negativně zasahuje do života žalobce a jeho práv (možnosti získat pobytové oprávnění) soud neshledal ve vztahu k předmětu tohoto řízení důvodným. Soud mohl v nyní projednávané věci posuzovat pouze to, zda jsou žalobcovy osobní údaje zpracovávány v souladu se zákonem, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak je. Nemohl se zabývat tím, zda jsou dané informace využívány i v jiných správních řízeních, ani posuzovat míru jejich relevance pro daná řízení. Tyto námitky musí žalobce vznést v řízeních, v nichž bude rozhodováno o jeho pobytových oprávněních (žádostech). Ani tato námitka není důvodná.
27. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem).
28. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 17. prosince 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu